

— zasądzenie na rzecz P. Combescota kwoty 150 000 EUR tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząc niniejszą skargę skarżący kwestionuje decyzję organu administracyjnego z dnia 29 lipca 2004 r. o przeniesieniu skarżącego do siedziby pozwanej.

Na poparcie swoich żądań skarżący podnosi, że zaskarżona decyzja:

- jest niezgodna z prawem, nieuzasadniona i arbitralna, ponieważ nie uwzględniła okoliczności, iż w chwili przeniesienia skarżący został uznany przez komisję lekarską za niezdolnego do służby do dnia 31 grudnia 2004 r.;
- uniemożliwia urzędnikowi kontynuowanie terapii zaleconej przez jego lekarza;
- nie może być uzasadniona interesem służby, gdyż urzędnik przebywający na zwolnieniu lekarskim nie może wypełnić swoich obowiązków służbowych.

Skarżący dodaje, że zaskarżona decyzja pociąga za sobą utratę przez niego praw urzędnika w państwie trzecim, gdyż jego stan patologiczny wystąpił podczas wykonywania obowiązków doradcy rezydującego w Gwatemali.

Skarga wniesiona w dniu 16 listopada 2005 r. — Republika Włosa przeciwko Komisji

(Sprawa T-424/05)

(2006/C 22/41)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włosa [Przedstawiciel: Paolo Gentili, Avvocato dello Stato]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem skargi wniesionej przez Republikę Włoską jest decyzja Komisji C(2005) 3302 z dnia 6 września 2005 r.

W decyzji tej Komisja uznała przepisy art. 12 decreto legge (dekretu ustawowego) nr 269/2003, przekształconego w ustawę nr 326/2003, za niezgodne ze wspólnym rynkiem.

Przepisy te stanowią, że stawka podatku zastępczego, stosowanego zamiast podatku dochodowego, związanego z wynikiem operacyjnym netto różnego rodzaju funduszy inwestycyjnych

oraz funduszy typu SICAV zostaje obniżona z 12,5 % do 5 %, jeśli te fundusze inwestycyjne lub fundusze typu SICAV w ciągu roku obrotowego — przez ponad jedną szóstą łącznej liczby dni funkcjonowania funduszu — zainwestowały w notowane spółki o małym lub średnim stopniu kapitalizacji co najmniej dwie trzecie wartości posiadanych aktywów. Te fundusze inwestycyjne lub fundusze typu SICAV są określane jako „specjalistyczne”.

W opinii Komisji chodzi tutaj o środek o charakterze selektywnym, który uprzywilejowuje — z jednej strony — przedsiębiorstwa o małym lub średnim stopniu kapitalizacji w stosunku do innych przedsiębiorstw, poprzez skoncentrowanie inwestycji funduszy w tych przedsiębiorstwach, a — z drugiej strony — specjalistyczne fundusze inwestycyjne lub fundusze typu SICAV w stosunku do niespecjalistycznych funduszy inwestycyjnych lub funduszy typu SICAV, umożliwiając im osiągnięcie większego zwrotu z każdej jednostki uczestnictwa ze względu na to, że zwroty stanowią przedmiot podatku zastępczego o obniżonej stawce. Zdaniem Komisji chodzi tutaj ponadto o środek pozostający bez związku z powszechnym systemem podatkowym, który to środek stanowi jedynie pomoc operacyjną. Komisja twierdzi wreszcie, że nie można tu zastosować jakiegokolwiek odstępstwa, mogącego uzasadnić sporny środek na gruncie art. 87 ust. 3 lit. c) WE.

W opinii rządu włoskiego zaskarżona decyzja jest obarczona błędem proceduralnym ze względu na to, że decyzja o wszczęciu procedury określonej w art. 88 ust. 2 WE została wydana bez uprzedniej wymiany uwag pomiędzy Komisją a administracją włoską, co przewiduje rozporządzenie nr 659/99 o „postępowaniu w przedmiocie pomocy państwa” (zarzut pierwszy).

Następnie, jego zdaniem, nie przedstawiono uzasadnienia kwestii o fundamentalnym znaczeniu podniesionej przez rząd włoski w trakcie postępowania: we włoskich przepisach prawnych (transponujących dyrektywy ustanawiających ramy funkcjonowania rynków finansowych) otwarte fundusze inwestycyjne oraz fundusze typu SICAV są zorganizowane tak jak zwyczajne niezależne masy majątkowe, podzielone na jednostki uczestnictwa. Nie stanowią one zatem przedsiębiorstw w znaczeniu prawa wspólnotowego. Komisja przyjęła to do wiadomości, lecz stwierdziła, że „w pewnych przypadkach” te konstrukcje inwestycyjne są przedsiębiorstwami; nie wyjaśniła jednak, w jakich przypadkach i okolicznościach fundusze inwestycyjne oraz fundusze typu SICAV nabierają takiego charakteru (zarzut drugi).

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 87 WE, szczególnie ze względu na to, że fundusze inwestycyjne oraz fundusze typu SICAV ze swej istoty nie mogą w żaden sposób zostać uznane za przedsiębiorstwa w znaczeniu prawa wspólnotowego, będąc zwyczajną postacią wspólności majątkowej papierów wartościowych. Nawet chcąc uznać je za takowe, należy ponadto stwierdzić, że rzekoma pomoc nie ma selektywnego charakteru, ponieważ jakkolwiek zainteresowany podmiot (spółki zarządzające otwartymi funduszami „umownymi” lub założyciele funduszy typu SICAV) może zdaniem rządu włoskiego stworzyć — obok niespecjalistycznych konstrukcji inwestycyjnych — konstrukcje specjalistyczne i domagać się obniżenia stawki.

W zarzucie czwartym rząd włoski zarzuca Komisji, że w zaskarżonej decyzji uznała, iż beneficjentami rzekomej pomocy są notowane spółki o małym lub średnim stopniu kapitalizacji, podczas gdy rzeczywistymi beneficjentami obniżenia stawki są posiadacze jednostek uczestnictwa w funduszach inwestycyjnych lub funduszach typu SICAV, czyli potencjalnie jakiegokolwiek pomioty zainteresowane: oto dlaczego środek nie dotyczy przedsiębiorstw i nie ma charakteru selektywnego. Zdaniem rządu włoskiego Komisja nie wykazała, że bezpośrednie zastosowanie obniżki stawki wobec posiadaczy jednostek uczestnictwa pośrednio pociąga za sobą obniżkę na korzyść tych spółek.

W zarzucie piątym rząd włoski zarzuca powtórnie naruszenie art. 87 WE oraz brak uzasadnienia ze względu na to, że Komisja uznała, iż sporny środek pociąga za sobą skutki dla konkurencji wewnątrzspółnotowej, pomimo jego naprawdę nieznacznych skutków gospodarczych (w opinii samej Komisji kwota ta wynosiłaby 1 100 000 EUR w 2004 r.) Zdaniem rządu włoskiego Komisja nie wyjaśniła, dlaczego ma tu miejsce pomoc operacyjna, uwzględniając, że podatek zastępczy nie stanowi dla podmiotu zarządzającego otwartą konstrukcją inwestycyjną kosztu operacyjnego. Cel polegający na umocnieniu pozycji spółek o małym lub średnim stopniu kapitalizacji wskazuje ponadto na to, że w odniesieniu do tych ostatnich sporny środek ma charakter strukturalny.

W zarzucie szóstym rząd włoski podważa zaskarżoną decyzję w części, w jakiej neguje ona możliwość zastosowania odstępstwa określonego w art. 87 ust. 3 lit. c) WE. Cel polegający na powiększeniu masy majątkowej spółek o obniżonym stopniu kapitalizacji — których dostęp do rynku kapitałowego o dużym ryzyku rynkowym jest, w porównaniu do przedsiębiorstw o dużym stopniu kapitalizacji, utrudniony — stanowi bowiem cel polityki gospodarczej, o którym mowa w powyższym postanowieniu ustanawiającym odstępstwa.

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2005 r. — Vienne i in. przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-427/05)

(2006/C 22/42)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Philippe Vienne (Bascharage, Luksemburg) i in. [Przedstawiciele: G. Bounéou i F. Frabetti, avocats]

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- uchylenie dorozumianej decyzji odmawiającej pomocy w oparciu o art. 24 regulaminu pracowniczego;
- zobowiązanie Parlamentu do solidarnego naprawienia szkód poniesionych z tego powodu przez skarżących;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący znajdują się w sytuacji analogicznej do skarżących w sprawie T-359/05 i w uzasadnieniu skargi powołują się na te same zarzuty i argumenty.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 24 listopada 2005 r. — Rica Foods przeciwko Komisji

(Sprawa T-87/01) ⁽¹⁾

(2006/C 22/43)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 186 z 30.6.2001

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 24 listopada 2005 r. — Rica Foods przeciwko Komisji

(Sprawa T-211/01) ⁽¹⁾

(2006/C 22/44)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 317 z 10.11.2001.